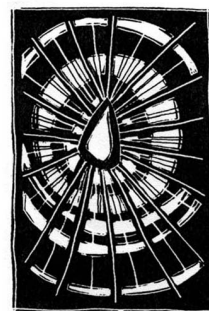

Karácsony – Ünnepi mise A – B – C

*Kezdetben volt az Ige.
Az Ige Istennél volt,
és Isten volt az Ige. (Jn 1,1)*

Olvasmány

Izaiás 52,7-10

Milyen szép a hegyeken annak a lába, aki jó hírt hoz, aki békét hirdet, örömhírt hoz, kikiáltja a szabadulást, aki azt mondja Sionnak: "Királlyá lett a te Istened." Figyelj csak! Órszemeid felemelik hangjukat, és mind ujjonganak, mert szemtől szembe látják, hogy visszatér az Úr Sionra.

Ujjongva énekeljete mindnyájan, Jeruzsálem romjai, mert az Úr megvigasztalja népét és megváltja Jeruzsálemet. Az Úr felemelte szent karját minden nemzet szeme láttára, és meglátja a föld minden határa, hogy szabadítást szerez Istenünk.

Szentlecke

Zsidókhöz 1,1-6

Testvéreim! Sok ízben és sokféle módon szólt egykor Isten az atyákhoz a próféták szavával. Most, a végső napokban Fia által szólt hozzánk, akit a mindenség örökösévé tett, hiszen a világot is általa teremtette: Benne ragyog az Istenség, ő az Atya képmása, és hathatós szavával ő tartja fenn a mindenséget.

Miután megváltott minket a bűntől, helyet foglalt az isteni Fölség jobbján. Hatalmasabb, mint az angyalok, mert magasztosabb nevet örökölt náluk. Vajon melyik angyalnak mondta valaha Isten: "A Fiam vagy te, ma szültelek téged?" Vagy pedig: "Én Atyja leszek, ő pedig az én Fiam?" Sőt, amikor Egyszülöttjét bevezeti a világba, így szól: "És leborulva imádja őt Isten minden angyala."

Kezdetben volt az Ige. Az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő volt kezdetben Istennél. Minden őáltala lett, és nélküle semmi sem lett, ami lett. Őbenne élet volt, és ez az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben világít, de a sötétség nem fogadta be.

Az Ige az igazi világosság volt, amely a világba jött, hogy megvilágítson minden embert. A világban volt, és a világ őáltala lett, de a világ nem ismerte fel őt. A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be. Mindazoknak azonban, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek; azoknak, akik hisznek benne, akik nem vér szerint, nem a test kívánságából, és nem is a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.

És az Ige testté lett, és közöttünk lakott. Mi pedig láttuk az ő dicsőségét, mely az Atya Egyszülöttjének dicsősége, telve kegyelemmel és igazsággal.

Elmélkedés

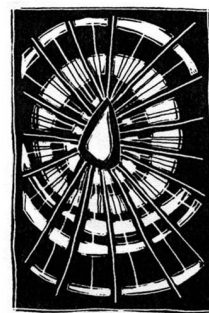
Az éjszaka közepén, miközben mindenki mély álomban fekszik, az Ige, aki "Istennél volt, és Isten volt az Ige" emberré lesz. Mindenkinek "hatalmat ad, hogy Isten fiává legyen" (ld.: Jn 1,12), aki befogadja őt, az emberré lett Igét. Ez a középpontja annak a titoknak, amelyet Karácsonykor ünneplünk.

Ez a tömör kijelentés éppúgy nem egy mítoszra utal, mint egy ideológiai kifejezésre. Tudjuk, hogy a Messiás, a Megváltó és Úr egy bizonyos napon, egy bizonyos helyen megszületett. A születésről magáról semmit sem tudósítanak, csak Máriát látjuk, amint a gyerekekről gondoskodik. A születés titka érintetlen marad éppúgy, mint ennek az Elsősülöttnak páratlan mivolta, aki Isten és ember egyszerre.

Egy azonban látható: Isten rokonszenve a kicsinyek és megalázottak iránt. Rájuk irányul jóság. A mezőn lévő pásztorok képében ők voltak az elsők, akiknek hírt vittek az igaz és jó Pásztorról. A jel, amit kaptak egyértelmű volt: a gyermek és születésének körülményei egyenesen a szegénységet testesítették meg. Egy olyan üzenetnek, mint amilyent az angyal hozott, mély visszhangot kellett kelteni a szívükben. Sietve futnak, hogy a hír igazságát megvizsgálják. És valóban azt találják, amit bensőjükben keresnek és remélnek: a gyermeket, Isten jelének megtestesítőjét. Ez a jel elég erős számukra. Elfogadják a Megváltót és azonnal az Örömhír első hirdetői lesznek, örvendetes élményüket továbbmondják környezetükben.

Mennyire valóságos számunkra Isten jele ma? Nem elég, ha meghatottan a jászol fölé hajolunk. Mi is – miként a pásztorok – arra vagyunk hivatva, hogy szívünk mélyéből hálásak legyünk, higgyünk és ebből a hitből éljünk. Mária példaképünk lehet. Ő hagyta, hogy Isten vezesse és megőrizte titkait szívében, hogy Teremtőjével mindig újra átímádkozza azokat.

Karácsony – Ünnepi mise A – B – C

*Kezdetben volt az Ige.
Az Ige Istennél volt,
és Isten volt az Ige. (Jn 1,1)*

Olvasmány

Izaiás 52,7-10

Milyen szép a hegyeken annak a lába, aki jó hírt hoz, aki békét hirdet, örömhírt hoz, kikiáltja a szabadulást, aki azt mondja Sionnak: "Királyné lett a te Istened." Figyelj csak! Őrszemeid felemelik hangjukat, és mind ujjonganak, mert szemtől szembe látják, hogy visszatér az Úr Sionra. Ujjongva énekeljete mindnyájan, Jeruzsálem romjai, mert az Úr megvigasztalja népét és megváltja Jeruzsálemet. Az Úr felemelte szent karját minden nemzet szeme láttára, és meglátja a föld minden határa, hogy szabadítást szerez Istenünk.

Szentlecke

Zsidókhöz 1,1-6

Testvéreim! Sok ízben és sokféle módon szólt egykor Isten az atyákhoz a próféták szavával. Most, a végső napokban Fia által szólt hozzánk, akit a mindenség örökösévé tett, hiszen a világot is általa teremtette: Benne ragyog az Istenség, ő az Atya képmása, és hathatós szavával ő tartja fenn a mindenséget.

Miután megváltott minket a bűntől, helyet foglalt az isteni Fölség jobbján. Hatalmasabb, mint az angyalok, mert magasztosabb nevet örökölt náluk. Vajon melyik angyalnak mondta valaha Isten: "A Fiam vagy te, ma szültelek téged?" Vagy pedig: "Én Atyja leszek, ő pedig az én Fiam?" Sőt, amikor Egyszülöttjét bevezeti a világba, így szól: "És leborulva imádja őt Isten minden angyala."

Evangélium

János 1,1-18

Kezdetben volt az Ige. Az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő volt kezdetben Istennél. Minden őáltala lett, és nélküle semmi sem lett, ami lett.

Őbenne élet volt, és ez az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben világít, de a sötétség nem fogadta be.

Föllépett egy ember, akit Isten küldött: János volt a neve. Azért jött, hogy tanúságot tegyen: tanúságot a világosságról, hogy mindenki higgyen általa. Nem ő volt a világosság, ő csak azért jött, hogy tanúságot tegyen a világosságról.

Az Ige az igazi világosság volt, amely a világba jött, hogy megvilágítson minden embert. A világban volt, és a világ őáltala lett, de a világ nem ismerte fel őt. A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be. Mindazoknak azonban, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek; azoknak, akik hisznek benne, akik nem vér szerint, nem a test kívánságából, és nem is a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.

És az Ige testté lett, és közöttünk lakott. Mi pedig láttuk az ő dicsőségét, mely az Atya Egyszülöttjének dicsősége, telve kegyelemmel és igazsággal. János tanúságot tett róla, amikor ezt hirdette: "Ő az, akiről mondtam, hogy utánam jön, de megelőz engem, mert előbb volt, mint én." Hiszen mi mindannyian az ő teljességéből nyertünk kegyelemből kegyelmet. A törvényt ugyanis Mózes által kaptuk, a kegyelem és az igazság azonban Jézus Krisztus által valósult meg.

Istent soha senki nem látta; Isten Egyszülöttje, aki az Atya kebelén van, ő nyilatkoztatta ki.

Elmélkedés

Az éjszaka közepén, miközben mindenki mély álomban fekszik, az Ige, aki "Istennél volt, és Isten volt az Ige" emberré lesz. Mindenkinek "hatalmat ad, hogy Isten fiává legyen" (ld.: Jn 1,12), aki befogadja őt, az emberré lett Igét. Ez a középpontja annak a titoknak, amelyet Karácsonykor ünneplünk.

Ez a tömör kijelentés éppúgy nem egy mítoszra utal, mint egy ideológiai kifejezésre. Tudjuk, hogy a Messiás, a Megváltó és Úr egy bizonyos napon, egy bizonyos helyen megszületett. A születésről magáról sem tudósítanak, csak Máriát látjuk, amint a gyermekről gondoskodik. A születés titka érintetlen marad éppúgy, mint ennek az Elsőszülöttnak páratlan mivolta, aki Isten és ember egyszerre.

Egy azonban látható: Isten rokonszenve a kicsinyek és megalázottak iránt. Rájuk irányul jósága. A mezőn lévő pásztorok képében ők voltak az elsők, akiknek hírt vittek az igaz és jó Pásztorról. A jel, amit kaptak egyértelmű volt: a gyermek és születésének körülményei egyenesen a szegénységet testesítették meg. Egy olyan üzenetnek, mint amilyent az angyal hozott, mély visszhangot kellett kelteni a szívükben. Sietve futnak, hogy a hír igazságát megvizsgálják. És valóban azt találják, amit bensőjükben keresnek és remélnek: a gyermeket, Isten jelének megtestesítőjét. Ez a jel elég erős számukra. Elfogadják a Megváltót és azonnal az Örömhír első hirdetői lesznek, örvendetes élményüket továbbmondják környezetükben.

Mennyire valóságos számunkra Isten jele ma? Nem elég, ha meghatottan a jászol fölé hajolunk. Mi is – miként a pásztorok – arra vagyunk hivatva, hogy szívünk mélyéből hálásak legyünk, higgyünk és ebből a hitből éljünk. Mária példaképünk lehet. Ő hagyta, hogy Isten vezesse és megőrizte titkait szívében, hogy Teremtőjével mindig újra átímádkozza azokat.